

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (състав по жалбите)
29 ноември 2011 година

Дело T-10/11 P

Gerhard Birkhoff
срещу
Европейска комисия

„Обжалване — Публична служба — Длъжностни лица — Семейни надбавки — Надбавка за дете на издръжка — Дете, засегнато от болест, която го възпрепятства да се издържа — Отказ да се продължи изплащането на надбавката“

Предмет: Жалба срещу решението на Съда на публичната служба на Европейския съюз (втори състав) от 27 октомври 2010 г. по дело Birkhoff/Комисия (F-60/09) за отмяна на това решение

Решение: Отменя решението на Съда на публичната служба на Европейския съюз (втори състав) от 27 октомври 2010 г. по дело Birkhoff/Комисия (F-60/09). Връща делото на Съда на публичната служба. Общият съд не се произнася по съдебните разноски.

Резюме

*1. Длъжностни лица — Възнаграждение — Семейни надбавки — Надбавка за дете на издръжка — Право на продължаване независимо от възрастта, в случай че детето не може да се издържа само
(член 2, параграф 5 от приложение VII към Правилника за длъжностните лица)*

*2. Длъжностни лица — Възнаграждение — Семейни надбавки — Надбавка за дете на издръжка — Право на продължаване независимо от възрастта, в случай че детето не може да се издържа само
(член 2, параграф 5 от приложение VII към Правилника за длъжностните лица)*

1. Съгласно член 2, параграф 5 от приложение VII към Правилника изплащането на обезщетение за дете, възпрепятствано поради тежко заболяване или инвалидност да се издържа само, продължава през целия период на болестта или инвалидността, независимо от възрастта.

При дете, засегнато от заболяване или инвалидност, понятието „възпрепятствано да се издържа само“ налага да се вземат предвид особените обстоятелства във всеки конкретен случай.

Впрочем като се следва логически съждението, изискващо по причини от социален характер да се отчетат особените правни и фактически обстоятелства в случая, за да се определи размерът на доходите, с които разполага лицето с увреждания, за да се издържа, трябва да се вземе предвид нетният доход на това лице, като се приспадат всички държавни данъци, такси и удържки, а не неговият брутен доход.

Всъщност, първо, единствено нетният доход представлява това, с което съответното лице може действително да разполага, за се издържа ежедневно, като покрива текущите си разходи за храна, облекло, жилище, обзавеждане, домакинство, отопление и т.н.

Второ, с оглед на принципа на равно третиране — който изисква различните положения да не се третират по еднакъв начин, освен ако такова третиране не е обективно оправдано — не може да се пренебрегне, че лице с увреждания, чиито брутен доход е обременен с всякакъв вид доста тежки разходи и което следователно разполага с относително нисък нетен доход, се намира в различно фактическо положение от лице с увреждания, което получава същия брутен доход, но чиито удържки, независимо под каква форма, са доста по-ниски и съответно то разполага с относително висок нетен доход. С оглед на горепосочената цел от социален характер нищо не обосновава тези два случая да се третират еднакво, под претекст че брутните доходи са еднакви, след като действителните разполагаеми доходи за издръжка значително варират. Впрочем компетентният орган е длъжен да разгледа особените правни и фактически обстоятелства във всеки конкретен случай, за да определи дали съответното лице с увреждания действително е възпрепятствано да се издържа само по смисъла на посочената разпоредба от Правилника.

Трето, вземането предвид на действително разполагаемия нетен доход на съответното лице е съгласувано с факта, че от професионалния доход на това лице трябва да се приспадат и разходите, които то действително трябва да понесе поради болестта си.

На последно място, макар да е вярно, че разпоредбите на правото на Европейския съюз, които предвиждат финансови обезщетения, трябва да се тълкуват стриктно, от изложените съображения е видно, че единствено тълкуване, което отчита нетния действително разполагаем доход на детето, което е засегнато от тежко заболяване или инвалидност, е в съответствие със социалната цел, преследвана от изплащането на надбавката, предвидена в член 2, параграф 5 от приложение VII към Правилника в полза на такова дете, ако то е възпрепятствано да се издържа само.

(вж. точки 28, 34, 37—40 и 50)

Позоваване на:

Съд — 3 май 2007 г., *Advocaten voor de Wereld*, C-303/05, Сборник, стр. I-3633, точка 56 и цитираната съдебна практика

Първоинстанционен съд — 30 ноември 1994 г., *Dornonville de la Cour*/Комисия, T-498/93, *Recueil FP*, стр. I-A-257 и II-813, точка 39

2. Надбавката за дете на издръжка отговаря на цел от социален характер, обоснована от разходите, произтичащи от настояща и сигурна необходимост, свързана със съществуването на детето и с действителната му поддръжка, което трябва във всеки конкретен случай да накара компетентният орган да провери дали посочената социална цел е реализирана и като отчита всички обстоятелства в конкретния случай, да определи дали въпросната тежка болест или инвалидност възпрепятства съответното дете да се издържа само.

С оглед на това, формулирането от институция на обективен критерий за тълкуване на член 2, параграф 5 от приложение VII към Правилника не я освобождава — независимо от съдържанието на този критерий — от задължението да разгледа особените обстоятелства в случая.

За да се отчетат правните и фактическите особености на положението на лице с увреждания, от професионалните доходи на това лице следва да се приспадне всеки разход, който то трябва да понеса поради своето заболяване. В този смисъл, за да се прецени дали лицето с увреждания е възпрепятствано да се издържа само по смисъла на член 2, параграф 5 от приложение VII към Правилника, следва да се вземе предвид единствено намаленият по този начин доход.

Действието в полза на лицата с увреждания не е самоцел, а мярка, предназначена да гарантира равното третиране, така че подобно действие е разрешено само ако спомага за осъществяване на равно третиране на лице с увреждания с валидно лице в еднакво положение. В този случай принципът на равно третиране задължава администрацията да вземе предвид единствено разходите, които конкретно произтичат от заболяването на съответното дете, с оглед да го приравни финансово на лице в аналогично положение, което не е засегнато от заболяване.

В този смисъл частичното приспадане на разходи, засягащи широко използвани от всеки — а не само от лицата с увреждания — стоки и услуги, не е опорочено нито от фактическа грешка, нито от грешка при прилагане на правото, нито пък от явна грешка в преценката.

(вж. точки 30, 32, 36, 57, 59 и 60)

Позоваване на:

Първоинстанционен съд — 21 октомври 2003 г., Birkhoff/Комисия, T-302/01, Recueil FP, стр. I-A-245 и II-1185, точки 39, 40 и 44